

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Tdo/62/2013
Identifikačné číslo spisu:	5606010037
Dátum vydania rozhodnutia:	07.10.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Emil Bďžoch
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:5606010037.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Emila Bďžocha a sudcov JUDr. Martina Piovartsyho a JUDr. Richarda Bureša na neverejnom zasadnutí konanom 7. októbra 2014 v trestnej veci obvineného K. D. pre trestný čin pytlactva podľa § 181d ods. 1 Tr. zák., č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov účinného do 31. decembra 2005 v konaní vedenom Okresným súdom Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 1T 12/2006 o dovolaní obvineného podaného prostredníctvom obhajcu JUDr. Jaroslava Kiapeša, proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 24. februára 2011, sp. zn. 3 To 38/2010, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného K. D. s a o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 1T 12/2006 z 3. novembra 2009 bol obvinený K. D. uznaný za vinného z trestného činu pytlactva podľa § 181d ods. 1 a § 53 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov účinného do 31. decembra 2005, na tom skutkovom základe, že:

13. júla 2003 v čase približne o 20.30 hod. spolu s neznámou osobou v dolinke Bielo V Jánskej doline v katastrálnom území obce Liptovský Ján, okres Liptovský Mikuláš, po predchádzajúcej vzájomnej dohode bez povolenia ulovili nezistenou strelnou zbraňou 1 ks srnčej zveri, ktorú naložili do motorového vozidla zn. Land Rover Discovery 2,5 TDi, ev. č. Q., patriaceho obvinenému K. D. a odviezli na neznáme miesto, čím spôsobili škodu I. vo výške 1760 Sk (58,42 eur).

Za to mu okresný súd uložil:

Podľa § 181d ods. 1 a § 53 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. peňažný trest vo výmere 664 (šesťstošesťdesiatštyri) eur.

Podľa § 54 ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov účinného do 31. decembra 2005 pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, súd ustanovil

náhradný trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) mesiac.

Na podklade odvolania obvineného K. D. Krajský súd v Žiline napadnutým uznesením podľa § 319 Tr. por. odvolanie obvineného ako nedôvodné zamietol.

Proti rozsudku okresného súdu v spojení s uznesením krajského súdu podal dovolanie prostredníctvom obhajcu obvinený K. D. s tým, že nebolo preukázané, že naplnil skutkovú podstatu pytlactva podľa § 181d ods. 1 Tr. zák.

V podstate poukázal na to, že súd I. stupňa oprel záver o vine o výpovede svedkov F. F. a W. I., ktorí ho usvedčili zo spáchania žalovaného činu, hoci podľa neho ho krivo obvinili z pytlactva. Motívom ich konania bol zámer prenajať si poľovný revír, pretože obvinenému a K. D. sa naň končili nájomné zmluvy a to koncom roka 2003.

Namietal hodnotenie dôkazov - výsluchov svedkov S. H., X. H. a C. D., ako aj záverov posudku týkajúcich sa druhových typov stôp zeminy nájdených na podvozku vozidla. Podľa obvineného taktiež nepresvedčivo vyznieva hodnotenie krvných stôp zaistených z vozidla obvineného pri porovnaní so vzorkami krvi uloveného zvieratá

Obvinený D. a aj spoluobvinený D. od počiatku popierali spáchanie skutku. Obvinený D. tvrdí, že v kritický deň t.j. 13. júla 2003 v čase o 20.30 hod. (keď malo dôjsť k výstrelu) sa nachádzal doma, teda nemohol sa nachádzať v doline Bielo a nemohol teda ani žiadnu zver uloviť. Taktiež K. D. jednoznačne popieral, že v kritický deň a čas nemohol byť v doline Bielo, pretože bol mimo okres Liptovský Mikuláš, čo následne preukázal aj inými dôkazmi.

Ďalej obvinený poukazuje na rozpory medzi výpoveďami svedkov F. F. a W. I., jednak v prípravnom konaní ako aj na hlavnom pojednávaní. Na hodnovernosť výpovedí týchto svedkov navrhovali vykonať vyšetrovací pokus, súd tento návrh zamietol ako nedôvodný. Pritom z pohľadu miesta odkiaľ mali svedkovia pozorovať obvinených ako nakladajú zvera jasne vyplýva, že vo výhlade sú minimálne dva košaté smrek, ktoré jednoznačne bránia vo výhlade, nehovoriac o tom, že bola tma a nemohli na toto miesto vidieť.

V ďalšom obvinený poukázal na postup orgánov polície a následne spôsob výkonu ohliadky jeho motorového vozidla. Ďalšie hrubé pochybenie polície vidí v spôsobe odoberania vzoriek krvných stôp z kufra vozidla obvineného. Podľa neho vrcholom nekompetentnosti a nedôslednosti orgánov polície bol ich postup, čo sa týka zaistenia zbraní obvinenému D.. Do dnešného dňa zbrane neboli podrobené expertíze a obvinenému D. boli vrátené až potom, keď vo veci konečne zasiahol Krajský súd v Žiline, ktorý rozhodol o vrátení týchto zbraní na základe uznesenia sp. zn. 3Tos 78/2009, zo dňa 9. septembra 2009.

Vzhľadom na vyššie uvedené sú podľa obvineného dané dôvody dovolania v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 písm. g/, písm. i/ Trestného poriadku a preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil uznesenie Krajského súdu v Žiline č. 3 To 38/2010-1117 zo dňa 24. februára 2011 ako aj rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 1T 12/2006, zo dňa 3. novembra 2009 a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal Okresnému súdu Liptovský Mikuláš, aby vec v potrebnom rozsahu prerokoval a rozhodol.

Prokurátorka Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš vo vyjadrení podľa § 376 Tr. por. navrhla dovolanie odmietnuť bez preskúmania veci.

Poškodená strana N. zanikla bez prechodu práv a povinností na iného právneho nástupcu, o náhrade škody rozhodnuté nebolo, preto prvostupňový súd v tomto prípade dôvodne nepostupoval v zmysle § 376 Tr. por.

Po tomto postupe bolo dovolanie obvineného predložené Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že dovolanie proti napadnutému uzneseniu je prípustné (§ 368 ods. 1 a § 566 ods. 3 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.); v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.). Dovolanie súčasne spĺňa podmienky uvedené v § 372 až § 373 Tr. por., ako aj obsahové náležitosti (§ 374 Tr. por.).

Po preskúmaní veci postupom podľa § 382 ods. 1 písm. c/ Tr. por. zistil, že nie sú splnené podmienky dovolania, z dôvodov ktoré namieta obvinený K. D..

Vo všeobecnosti treba uviesť, že dovolanie neslúži na revíziu skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, alebo korigovať len odvolací súd.

Dovolanie je výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, sú obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inšancia. Dôvody dovolania sú - v porovnaní s dôvodmi zakotvenými pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní - podstatne užšie.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

V zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Podľa § 119 ods. 2 Tr. por. za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa tohto zákona alebo podľa osobitného zákona.

Podľa § 272 ods. 3 veta prvá Tr. por. súd odmietne vykonať dôkaz, ktorý sa týka okolnosti nepodstatnej pre rozhodnutie alebo okolnosti, ktorú možno zistiť inými, už skôr navrhnutými dôkazmi.

V posudzovanom prípade je potrebné uviesť, že odvolací súd na podklade správne zisteného skutkového stavu okresným súdom, predovšetkým na základe svedeckých výpovedí svedkov F. F., W. I., S. H., X. H. a C. D., ktoré sa vo svojich podstatných bodoch podporujú, mal dokázané, že skutok sa stal tak, ako je obžalovanému kladený za vinu.

Vo výpovediach obžalovaného D., jeho manželky A. D. a švagra obvineného - K. R. sa vyskytli závažné rozpory (najmä v otázke trávenia času na čučoriedkach v kritický deň).

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožňuje so záverom súdu I. stupňa potvrdeným odvolacím súdom, že týmito výsluchmi a vyhodnotením výpovedí svedka S. H. sa nespochybnil záver okresného súdu, že v kritickej dobe sa nenachádzal doma, ale na inkriminovanom mieste tak, ako to bolo zistené v skutku napadnutého rozsudku.

Pokiaľ bolo v odvolaní namietané, že vzorka zeminy zaistená na pneumatikách vozidla obžalovaného nie je podľa výsledkov expertízy totožná so vzorkou zaistenou na mieste skutku, treba uviesť, že zemina nebola odobratá zo všetkých pneumatík vozidla obvineného, pričom však expertíznym skúmaním sa preukázalo, že vzorky zeminy zaistené na pravom prednom a pravom zadnom kolese sú druhovo zhodné s porovnávacím materiálom - zeminou z miesta činu.

Pokiaľ ide o záver znalca o tom, že krvné vzorky zaistené v batožinovom priestore vozidla obvineného objektívne nepreukazujú, že ide o vzorky z toho istého jedinca, tak tento dôkaz nie je podstatný pre posúdenie veci, pretože vo vozidle obvineného sa ulovené zviera nenašlo, takže nemožno odobrané vzorky porovnať.

K ďalším dovolacím námietkam, na ktoré obvinený poukázal, pričom konkrétne malo ísť o údajné rozpory vo výpovediach svedka F., najmä ohľadom doby spáchania skutku a jeho náčrtku z miesta činu, a či svedkovia F. a I. mali podľa obvineného krivo svedčiť ohľadne súperenia s obvineným a K. D. o prenájom poľovného revíru, dovolací súd preskúmaním veci zistil nasledovné:

So všetkými týmito námietkami osobitne sa prvostupňový, ako aj odvolací súd pri vyhodnotení dôkazov náležite vyrovnali a aj dovolací súd má za to, že s ohľadom na dobu spáchania skutku a dobu kedy boli svedkovia vypočúvaní na hlavnom pojednávaní mohlo dôjsť k rozporom v ich výpovediach.

Na základe vyššie uvedeného je potrebné zo skutkového hľadiska zásadne trvať na tom, že svedkovia F. a I. jednoznačne videli obvineného K. D. ako s ďalšou neznámou osobou v kritickom čase nakladajú do motorového vozidla srnčiu zver, a to po dobu najmenej sedem minút, o čom ihneď informovali poľovních hospodárov - svedkov H. a H.a následne bola o tom informovaná aj polícia. V tom čase svedok H. videl obvineného riadiť predmetné motorové vozidlo, ktoré sa snažil aj zastaviť, čomu obvinený nevyhovel. Následne pokračoval v jazde vysokou rýchlosťou, čo si všimol svedok D.. Preukázalo sa, že sa zver nenašla, pri ohliadke miesta činu však bola nájdená srnčia krv a zvyšky vnútornosti. Obvinený mal preukázateľne čas s ďalšou osobou od kedy došlo k výstrelu, až po čas, keď boli videní svedkami aspoň čiastočne zahliadiť stopy po ulovení srnčej zvery.

K tomu Najvyšší súd Slovenskej republiky dodáva, že v kritickom čase si svedkovia F. a I. svoju oznamovaciu povinnosť vstupu do poľovného revíru splnili, čo sa o obvinenom a ďalšej tam prítomnej neznámej osobe povedať nedá.

Námietka obvineného ohľadne viditeľnosti na miesto nakladania uloveného zvieraťa je naopak dôležitým usvedčujúcim dôkazom, ktorý na základe správy Slovenského hydrometeorologického ústavu objektívne vypovedá o tom, že evidentne v čase okolo 20.30 hod. mohla byť viditeľnosť na mieste činu taká, že umožňovala svedkom F. a I. sledovať inkriminovanú udalosť, a o to pohodlnejšie, že mali so sebou pozorovaciu techniku.

Pokiaľ obvinený tvrdil, že mu bolo znemožnené sa zúčastniť obhliadky miesta činu, túto námietku vyvracajú svedecké výpovede policajtov C. Q. a S. C..

Záverom treba uviesť, že je preukázané, že obvinený na jednej strane a svedok F. na strane druhej v kritickom čase súperili o prenájom predmetného poľovného revíru, ktorý končil v roku 2003. Logicky potom mohlo byť udanie za pytliactvo na obvineného motívom na jeho diskvalifikáciu ako protivníka pri zabezpečovaní si svojich záujmov.

Takáto obhajoba obvineného bola však vyvrátená vykonanými dôkazmi už vyššie uvedených, a najmä je potrebné poukázať na znenie už citovaného ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por. kde bolo procesnými súdmi v danom prípade dôsledne postupované v súlade s tam uvedenou zásadou voľného hodnotenia dôkazov. Dôkazy boli vykonávané zákonným spôsobom, pričom sa dospelo k náležitému zisteniu skutkového stavu. Pritom prvostupňový súd v súlade s ustanovením § 278 ods. 2 Tr. por. prihliadal len na skutočnosti, ktoré boli prebraté na hlavnom pojednávaní a opieral sa o dôkazy, ktoré boli na hlavnom

pojednávani vykonané. Neskôr aj odvolací súd postupoval podľa § 317 ods. 1 Tr. por., keď preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým podal odvolateľ odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo.

Za tohto stavu dovolací súd nezistil naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa § 374 ods. 1 Tr. por. dovolanie už pri jeho podaní musí byť odôvodnené tak, aby bolo zrejmé, v ktorej časti sa rozhodnutie napáda a aké chyby sa vytýkajú rozhodnutiu alebo konaniu, ktoré rozhodnutiu predchádzalo. Podľa ods. 2 cit. zák. ust. v dovolaní sa musí uviesť dôvod dovolania podľa § 371.

Z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. vyplýva, že dovolací súd nepreskúma skutkové zistenia, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie súdu, teda nepreskúma ani neúplnosť skutkových zistení ani nesprávne hodnotenie dôkazov a podobne. Rozsah jeho prieskumnej povinnosti je vždy vymedzený len dovolacím dôvodom, pre ktorý je dovolanie podané. Prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu dovolacieho dôsledne vychádza zo zásady, že trestné konanie je založené na princípe dvoch inštancií. Dovolanie ani prostredníctvom tohto dovolacieho dôvodu nenahrádza riadne opravné prostriedky, ani iné mimoriadne opravné prostriedky, ktorých uplatnením možno riešiť niektoré nedostatky v skutkových zisťeniach.

Na podklade tohto dovolacieho dôvodu teda nie je možné posudzovať a hodnotiť správnosť a úplnosť skutkového stavu v zmysle § 2 ods. 10 Tr. por., ani preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov podľa § 2 ods. 12 Tr. por., pretože to sú otázky upravené normami procesného práva a nie hmotným právom. Tento záver zodpovedá skutočnosti, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom a rozhoduje o ňom najvyšší súd, kde nemožno znovu vytvárať, či zásadne meniť skutkové zistenia. Právna úprava spôsobu rozhodovania najvyššieho súdu predpokladá, že v tomto konaní nebude dokazovanie vykonané vôbec alebo len celkom výnimočne v značne obmedzenom rozsahu a zamerané výlučne na to, aby mohlo byť rozhodnuté o dovolaní (§ 379 ods. 2 Tr. por.).

Dovolací súd hodnotí skutkový stav pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. len z toho hľadiska, či skutok, alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Z tohto pohľadu hodnotí aj skutočnosť, či skutok, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, bol v skutkovej vete rozsudku vymedzený tak, aby zodpovedal znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu (porovnaj rozh. č. 47/2008, Zbierka stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, zošit 5/2008).

Z obsahu podaného dovolania je zrejmé, že obvinený K. D. v prevažnej miere namietal predovšetkým skutkové okolnosti, pričom dovolací súd zdôrazňuje, že skutkové zistenia a preskúmavanie ich správnosti je vecou prvostupňového a odvolacieho súdneho konania, nie konania o dovolaní.

Uvedený dovolací dôvod pripúšťa iba právne námietky vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižších stupňov. Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu uvedenú v osobitnej časti Trestného zákona. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu je teda dovolací súd povinný prezumovať (predpokladať).

Dovolateľom uplatnené argumenty odôvodňujúce nesprávnosť právneho posúdenia žalovaného skutku

odvodené od vlastného hodnotenia v konaní vykonaných dôkazov, bez zohľadnenia skutkových zistení a skutkových záverov súdov v pôvodnom konaní predstavujú len namietanie skutkových zistení, ktoré sú v dovolacom konaní neprípustné. Skutkové zistenia (v tomto smere aj hodnotenie vykonaného dokazovania) súdov prvého a druhého stupňa sú pre dovolací súd záväzné a tento nemôže na nich nič meniť. Podstatou podaného dovolania je teda snaha dosiahnuť, aby dovolací súd prehodnotil vykonané dôkazy a na základe ich iného hodnotenia dospel k odlišným skutkovým záverom, než aké urobili prvostupňový a odvolací súd.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto pripomína, že vo vzťahu k zistenému skutku možno namietat iba to, že tento mal byť posúdený ako iný trestný čin, resp. že skutok nevykazuje znaky žiadneho trestného činu.

K veci treba dodať, že z podaného dovolania nie je ani zrejmé, ktoré hmotnoprávne ustanovenie malo byť nesprávne použité.

Na základe skutkových záverov nebolo pochyb o tom, že prvostupňový ako aj odvolací súd správne rozhodli, keď uznali obvineného K. D. za vinného z trestného činu pytlíctva podľa § 181d ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005, pretože neoprávnene zasiahol do výkonu práva poľovníctva tým, že bez povolenia lovil zver.

Podľa § 181d ods. 1 Tr. zák. platného v čase spáchania skutku sa dopustí trestného činu pytlíctva ten, kto neoprávnene zasiahne do výkonu práva poľovníctva alebo do výkonu rybárskeho práva tým, že bez povolenia loví zver alebo ryby, alebo loví zver alebo ryby v čase ich ochrany alebo zakázaným spôsobom, alebo kto ukryje, prechováva alebo na seba alebo na iného prevedie zver alebo ryby neoprávnene ulovené alebo nájdené, potresce sa odňatím slobody až na dva roky alebo zákazom činnosti, alebo peňažným trestom, alebo prepadnutím vecí.

Podľa ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky - Rozhodnutie NS SR, sp. zn. 2 Tz 1/2003: Lovenie zveri alebo rýb v zmysle § 181d Tr. zák. je akákoľvek činnosť, ktorá smeruje ku skoleniu (zabitíu) alebo chytaniu zveri alebo rýb, pričom „škoda“ nie je kritériom skutkovej podstaty tohto trestného činu, ktorý možno spáchať aj bez toho, aby páchatel skolil, resp. ulovil čo len jedno zviera alebo jednu rybu. V prípade skutočného ulovenia zveri alebo rýb však výška spôsobenej škody ovplyvní konkrétnu spoločenskú nebezpečnosť činu v zmysle všeobecných hľadísk - § 3 ods. 4, § 31 ods. 1, § 34 písm. f/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb.

Aj napriek tomu, že totožnosť ďalšej osoby, s ktorou sa obvinený K. D. dopustil uvedeného skutku je neznáma, bolo správne rozhodnuté o tom, že skutok bol spáchaný formou spolupáchateľstva. Predpokladom trestnej zodpovednosti konkrétnych spolupáchateľov bola vzájomná dohoda obidvoch páchatateľov na tom, že spáchajú trestný čin. Úmysel pri spolupáchateľstve smeroval k spáchaniu trestného činu spoločným konaním. Jednotlivé zložky spoločnej trestnej činnosti naplnil bezpochyby každý zo spolupáchateľov, keď bolo konkrétne zistené, že po vzájomnej dohode bez povolenia ulovili zver, spoločne ju naložili do motorového vozidla obvineného D. a takto ju spoločne odviezli na neznáme miesto.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto na neverejnom zasadnutí v zmysle § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného K. D. odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.